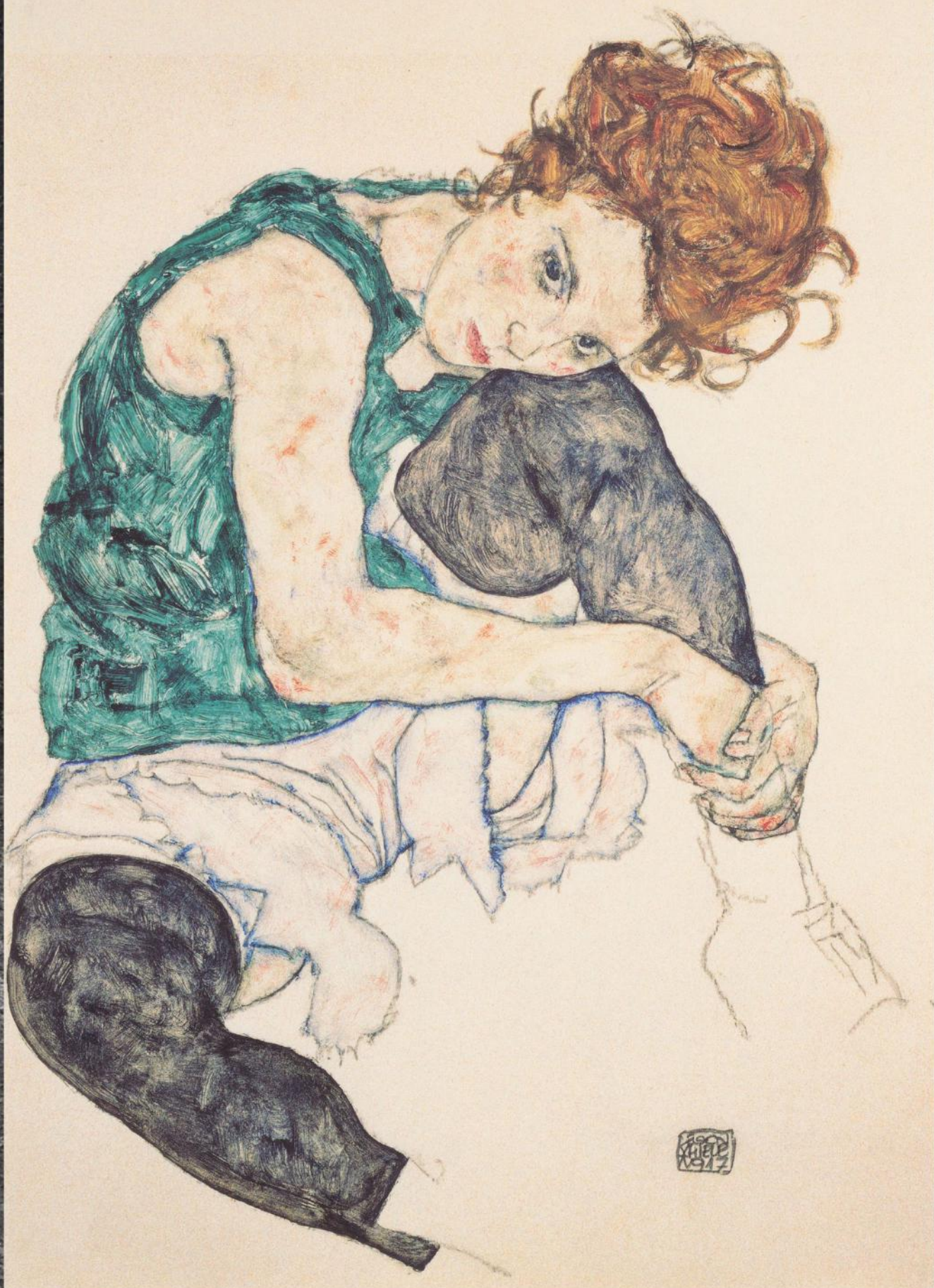

ARALIK

Birinci
Yılımızı
Kutluyoruz!

FANZİN

YAZARLAR

SERGEN AKTAŞ
DİLARA MUTLU
YAREN NAZ AVCI
MEHMET ALİ UYSAL
EFLAH NUR ÖZKURTARAN

ÇİZERLER

RONA LAÇİN
MARCELLO CASTELLANI

TASARIM

SERGEN AKTAŞ

EDİTÖR

SERGEN AKTAŞ

YÜZ YÜZE BİR AŞK HİKAYESİ: PORTRAIT OF A LADY ON FIRE

Portrait of a Lady on Fire, 18. yüzyılın sonlarında, Parisli bir ressam olan Marianne'in, Milanolu bir asilzade ile evlendirilecek aristokrat bir ailenin kızı olan Heloise'in düğün portresini çizmek üzere Bretonya'nın soğuk ve ıssız adalarından birine çağırılması ile başlar. Ancak bu zorlu bir görev olacaktır; zira kendisi adaya çağırılan ilk ressam değildir. Heloise gelen ressamların karşısında poz vermeyi reddettiği için, bu görev daha önce kimse tarafından başarıyla tamamlanamamıştır. Bu yüzden, Heloise'e yürüyüşlerinde eşlik etmek üzere görevlendirilmiş bir hizmetçi rolü yaparken aslında yüzünün, vücudunun, ellerinin her zerresini aklına kazıyacaktır... hem de sonsuza dek.

"Tüm muhteşem hikayeler iki şekilde başlar. Ya bir insan bir yolculuğa çıkar, ya da şehre bir yabancı gelir."

Marianne, Bretonya kıyılarındaki bu adaya gelirken uzun ve zorlu bir yolculuktan geçer, dalgalarla günlerce boğuşur, aç ve susuz kalır. Kayığı nihayet kıyıya vurduğunda saçları, kıyafetleri, şöalesi ve tuvali sıırılsıklamdır. Uzun bir yürüyüşten sonra sabaha karşı çağırıldığı eve varır ve evin hizmetçisi Sophie tarafından karşılanır. Kendisine ikram edilen şarabı içip, ekmeği yedikten sonra da; ateşin önüne geçip dizlerini karnına çekerek çıplak bedenini kurutur.

Filmin giriş sahnelerinden biri olan bu sahne, aynı yüzyılın İngiliz romanlarında da sıkça kullanılan bir doğum alegorisidir aslında. Marienne'in denizdeki dalgalara karşı zorlu bir savaş vermesi, ıslak bir şekilde kıyıya vurarak bu yeni dünyaya varması ve ardından da içtiği şarap ve yediği ekmek ile ete kemiğe bürünmesi, bir bebeğin anne karnının güvenliği ve sıcaklığından, hakkında hiçbir şey bilmediği ve tamamen yabancı olduğu bir dünyaya geliş anını birebir yansıtmaktadır. Portrait of a Lady on Fire, Marianne'in Bretonya kıyılarına vardığı andan itibaren bir daha asla babasının gölgesinde yaşayan ortalama bir ressam olmayacağı ve yepyeni bir Marianne olarak yeniden doğacağını sinyallerini tam da bu "doğum sahnesinde" verir.

"Regarde moi."

Filmin yönetmeni Céline Sciamma, senaryosunu "bakış üzerine bir manifesto" olarak tanımlıyor. Bu tanımı, ünlü sanat eleştirmeni John Berger'in "Perspektif, gözü görünür dünyanın merkezi yapar." sözü üzerinden varoluşsal felsefe kapsamında değerlendirirsek; bakışın kişiyi aynı anda hem köleleştirip hem de özgürleştirebileceğini hatta zaman-mekan bariyerlerini aşmamıza olanak tanıyabileceğini görürüz.

Ressam ve modelin karşılıklı bakış ilişkisi sonucunda doğan bir portrenin bu denli merkezinde olduğu bir film için bakış elbette hayati bir role sahiptir, bu yüzden film açılışını bu replikle yapar: Orijinali Fransızca olan ve İngilizcede "bir şeyin varlığını tanımak" anlamına gelen "Regarde moi." (Bana bak.)

Hayatları bir düğün portresi üzerine kesişen Marianne ve Heloise aslında etraflarını bir kapalı gibi çepeçevre saran bu materyalistik ve patriyarkal dünyada hayatta kalmaya çalışan iki kadın. Feodalitenin bunca yıldır süregelen gücünü koruduğu 18. yüzyıl Fransa'sında Heloise hiç görmediği bir adama evlilik yoluyla ticari bir eşya gibi verilirken, daha doğrusu patriyarka kukla haline getirdiği kadının iplerini bir sahipten alıp diğerine verirken; Marianne ise kendi sanatsal bakışı ve kabiliyeti üzerinden saygı görmek yerine babasının bir uzantısı olarak görüldüğü sanat camiasında otantik bir kişilik sürdürme savaşı veriyor. Hayattaki istekleri, arzuları, tutkuları asla görülmeyen; haykırıışları ve görölme/tanınma ihtiyaçları daima patriyarkanın işaret parmağı ile sessizliğe gömülen bu iki kadın, özgürlüğü birlikte hayat verdikleri bu ilişki sayesinde tadarken, nefesleriyle de birbirlerine hayat üflüyorlar adeta.

Marianne'in çok yakında gerçekleşecek bu ticari evliliğe ön ayak olacak düğün portresini yapması ile başlayan "iş"; sabah ve öğlen yürüyüşlerindeki sohbetler, kırılğan dokunuşlar ve kaçamak bakışlar ile devam ederken, biz de izleyici olarak bu iki kadının arasındaki satranca benzer ilişkinin büyüyerek aşka, bir kıvılcımın alev alev yanan bir ateşe evrilmesine şahitlik ediyoruz. İkili, kapının diğer tarafına adım adım yaklaşan sonlarını beklerken zamanla anıya dönüşecek her anı iştahla yiyip sindiriyor. Bu öylesine trajik bir son ki, Marianne rüyalarında Heloise'in bembeyaz gelinliğinde kendisi takip ettiğini ancak dokunmaya çalıştığını adeta yok olduğunu görmeye başlıyor. Bu kabusların söylediği yalanın dayanılmaz yükünden kaynaklandığını düşünen Marianne, gerçeği Heloise'e bizzat kendisi söylüyor. Bunun üzerine Heloise ilk kez kendi isteğiyle Marianne'in (bir ressam olarak değil, Marianne olarak) karşısına geçip portresini çizmesine izin veriyor.

Elleri ve ayakları süt beyazı bir gelinlik görünümlü bir ayı kapanına sıkılıp kalan Heloise'in kendi iradesiyle bu evlilik için çizildiğini bildiği bir portrenin Marianne tarafından çizilmesine izin vermesi hayatında yaptığı en otantik tercihlerden biri. Hayatı patriyarkanın buz gibi bakışları altında bir obje olmaktan öteye gidememiş bu kadın, Marianne'den önce gelen ressamların kendisine bakıp, onu evlenmek istemediği bir adama ve köstekli saatlerinin yelkovanı kadar önemli görmeyen topluma boyun eğecek, uysal, seyirlik bir süs eşyası olarak çizmelerine izin vermeyerek kendi çapında oldukça yıkıcı bir direniş eylemi sergiliyor aslında. İşte Heloise'in gözünde bu tür ressamlar ile Marianne arasındaki ayrım tam da burada başlıyor. Tıpkı filmdeki tüm resimleri çizen asıl ressam Helene Delmaire gibi, Marianne de gözleri ruha açılan pencereler olarak görüyor (bu sebeple yaptığı ilk portrenin gözlerini siliyor) ve yalnızca bir ressamın değil bir aşığın gözleri ile Heloise'in bu zamana dek hiç gün ışığı görmemiş, tozlanmış ruhunu ve benliğini görüyor. Heloise Mariannede daha önce hiç tatmadığı özgürlüğü, Marianne ise Heloise'de dokunmaktan hep korktuğu ateşi buluyor. Böylelikle aşıklar sonsuz kez alev alıp sonsuz kez yeniden doğuyor, kaçınılmaz sona yaklaşırken birbirini izleyen her yeni güne karşı.

Yer Altı Dünyasına Doğru Derine, Daha Derine

Bana kalırsa, Portrait of a Lady on Fire'da avazı çıktığı kadar "Regarde Moi" diye bağırان sahne; Heloise'in annesinin dönüşünde portrenin bitmiş olmasını emrettiği birkaç günlük İtalya gezisi sırasında; Heloise'in Marianne ve Sophie'ye Opheus ve Eurydice Mitini okuduğu sahnedir.

Bu eski mite göre, Apollo'nun oğlu Orpheus, güzeller güzeli Eurydice'ye aşık olur. İki aşık evlenir ancak Eurydice'in orman perileri ile dans ederken bir yılanın sokması sonucunda ölmesi ile mutlu günleri çok kısa sürer. Ruhu yas içinde kavrulan Orpheus, Hades ile bir anlaşma yapar. Bu anlaşmaya göre Orpheus yer altı dünyasından ayrılana kadar dönüp Eurydice'ye bakmazsa, Eurydice hayata dönecektir. Ancak tam da son anda Orpheus dönüp son kez Eurydice'ye bakar ve Eurydice sonsuza dek yer altı dünyasına çekilir.

Marianne Orpheus'ın Eurydice'ye son bir kez bakıp anısıyla yaşamayı tercih ederek şairin seçimini yaptığını söylerken Heloise ise Orpheus'a dönüp bakmasını söyleyenin belki de Eurydice olduğunu ortaya atar.

Son gün gelip çattığında, Marianne'in yaptığı ancak Heloise'in beğenmediği ilk portre bir anı olarak Marianne'e kalırken, Heloise de Marianne'in arkasında böyle bir şey bırakmasını ister. Bunun üzerine Marianne yatağın üzerindeki kitabın 28. Sayfasını açıp kendi resmini çizer ve Heloise'e verir.

Heloise'in annesi döndüğünde portre artık bitmiştir ve Milanolu asilzadeye gönderilmek üzere hazırlanma aşamasındadır, tıpkı beyazlar içindeki Heloise gibi. Tam da bu sahnede Orpheus ve Eurydice mitinin bir rekreasyonunu görüyoruz. Kabuslarını süsleyen bu görüntü ile daha fazla baş başa kalmaya dayanamayan Marianne merdivenleri arkasında bembeyaz gelinliği içindeki Heloise ile birlikte koşarak iner, tam da Orpheus gibi. Tam kapıdan çıkıp, bu sayfayı sonsuza dek kapatmadan önce Heloise seslenir "Regarde moi.", tam da Eurydice gibi. Şairin seçimini yapar Marianne, Eurydice'ini zamanda dondurduğu anılarının sonsuzluğuna emanet etmek üzere Heloise'e dönüp son bir kez bakar.

Film bizi yıllar sonra gerçekleşen, sanat camiası için önemli bir resim sergisine atar aniden. Marianne'in gözleri, onlarca resim arasından tek bir resme kitlenir. Bu Heloise'in yanında küçük, sarışın bir kız çocuğu ile çizilmiş bir portresidir. Heloise elinde bir kitap tutmaktadır, işaret parmağı 28. sayfanın arasında. Bunun üzerine oditoryuma çıkan Marianne, karşı balkonda bu defa kanlı canlı oturan Heloise'i görür. Orkestra Marianne'in o günlerde piyano ile Heloise için çaldığı Vivaldi'nin Storm adlı eserini çalmaktadır. Marianne gözlerini Heloise'e dikerken, Heloise hıçkırığa ağlayarak, gülerek, nefes nefese dinler orkestrayı ancak aşkın seçimini yaparak dönüp son kez bakmaz Marianne'e. Aşıklar birbirlerinin ruhlarındaki varlıklarını başka kimsenin görüp duyamayacağı, erişemeyeceği renklere ve notalara saklarlar.

Tıpkı birlikte geçirdikleri zamanlarda Sophie'nin gerçek bir çiçek demetine bakarak yaptığı nakış nihayet tamamlandığında asıl çiçekler ölürken, nakışın sonsuza kadar kumaşa işlenmiş olması gibi; aşıklar da alev alev yanan aşklarının küllerinden doğan ölümsüz anılarıyla zamanın çetin akıntılara karşı kürek çekmeye adayacaktır hayatlarını... yirmi sekizlerce.

ZARİF BİR SERAP

Yalnızlık bir ovanın düz oluşu gibi.
Bir vahanın ortasındayım.
Basılmamış tek bir yer dahi kalmamış.
Kum taneleri, zaman gibi insanlar gibi biraz.
İzlerim o kadar çabuk kayboluyor ki
Seni bulamıyorum.
Sırtımda ellerinin ağırlığı var.
Yüzümde saçlarının izi,
Derinlerde bir yerlerde sesin yankılanıyor, duyuyorum.
Boylu boyunca dolaşmışım yıllarca,
Avuçlarımda zaman,
İncecik çiseliyor ruhuma doğru.
Beklemek insana verilmiş bir cehennem dünyadaki.
Yüreğimin günahını susturamıyorum!
Yüzünü görüyorum bazı bazı
Zarif bir serap gibi rastlaşıyoruz yollarda.
Böyle ru be ru böyle bi-vukuf,
Kesişmiyor çıkmazlarımız istesek de.
Sen yine öyle adınla, yokluğunla var gibisin.
Ağır mı ağır bir perde düşmüş müjganıma,
Bunca yürüdüm seni bulamıyorum.
Sesin geliyor derinlerden, bir hayaldir tutturmuşum,
Artık çok uzaklaştın duyamıyorum.

Dilara Mutlu

Yaşanmasına daha öncelerde ihtimal bile vermediğim olaylar zincirinin içerisinde kalmıştım. Ait olduğu bedenden fırlamış bir ruh, bedeni yiyen vahşi köpekler... Vücudumun her yerinde ağrı hissediyor, rahat rahat oturamıyordum bile. Kahvaltıdan sonra iki tane ağrı kesici içip kendimi biraz rahatlatmış oldum. Sonrasında ise; o gece yine aynı yere gideceğimi, olanları anlamak istediğimi ve bunun için dinlenmiş olmam gerektiğini düşünüyordum. Akşama kadar zihnimi ve bedenimi sakın ve rahat tutmakla meşgul oldum. Uyuyakalıp uyandığımda hava kararmıştı, hemen saate baktım, yaklaşık gece on bir idi. Kalkıp bir sigara yaktım, telefonumda bir sürü bildirim ve mesaj vardı. Baktım, neredeyse hepsi, içinde bulunduğum gruplardan gelen mesajlardı.

Üstümü giyip evden çıktım, bu sefer daha geniş bir çevrede sokaklarda yürümeye başladım, tek tük insan vardı sokaklarda. Etrafta gezinirken o parka yaklaştıkça içim heyecanla dolmuştu, fakat itiraf etmeliyim ki, heyecandan daha çok korku ve panik içindeydim. Parkın bayağı yakınına geldim, köpek sesleri duymaya başladım yine. Tahmin ettiğimce en az yedi-sekiz farklı köpek vardı, en azından ben öyle düşündüm. Parka girip hiçbir şey yokmuş gibi bankta oturmak veya o köpekleri sevebilme isteği yükseldi içimde. Bu istek parka yaklaştıkça kuvvetleniyor ve farklı şeyler düşünmeme engel oluyordu âdeta. Kendi kendime düşünme işini bir diyalog haline getirdim istemeden.

“Ama önceki gece korkup kaçtım, korkak olmadığımı kanıtlamalıyım.”

“Kime kanıtlayacaksın? Kim gördü olanları, yaşadığın şeyi kim biliyor, kim ortak oldu senin durumuna?”

“Kimseye ihtiyacım mı var? Kendimi, kendime kanıtlamalıyım. Beni vaz geçirmene izin vermeyecek ve seni görmezden geleceğim.”

Hızlı hızlı yürümeye başladım, oraya gitmeli ve bazı şeyleri değiştirmeliydim, beni içine çeken olay çözülmeliydi. Parkın oraya, sokağın köşesine geldim, bir dingilin tam köşeye bıraktığı arabayı siper olarak kullandım. Kafamı kenardan çıkarıp köpekleri görmeye çalıştım, seslerini duyuyordum, fakat henüz bir tane bile görebilmiş değildim. Birkaç dakika orada bekleyip dikizledikten sonra sabırsızlandım ve yavaş yavaş yürümeye başladım. Neredeyse olay gecesi olduğum kadar yakındım artık, fakat hala köpek göremediğim için umudumu yitirmeye başlamıştım, bir süre daha böyle devam ederse evime dönüp yatıp uyuyacaktım. Parkın dibine kadar geldim, hala hareket yoktu, hareket olmamakla kalmamıştı, sesler de kesilmişti. Demirin üstünden atlayıp girdim içeri. Şurada bir banka oturup sigara içeyim bari, diye düşündüm. O olayı gerçekten yaşadığımdan emin değildim artık, o köpekleri tekrar görebilsem belki bir şeyleri kendimce açıklayabilirdim.

Bir sigara sardım ve yaktım.

Sigaram daha bitmeden yine köpek sesi duymaya başladım, hızlı ve heyecanlı şekilde nefes alma sesi yakından geliyordu. Hemen etrafıma baktım, ama bir şey göremedim. Artık sabrım taşıyordu; benim iradem dışında bir olay/varlık geliyor ve ses yapıyor, fakat göremiyorum. Bunu kafama takıp delirdiğimi düşünüyorum, fakat kendimi telkin edip daha sakin kalabiliyorum. Sonra yine aynı şekilde geliyor fakat görünmüyor, oyun oynuyordu benle. Benim iradem dışında bir varlık benle oyun oynuyor ve ben kendimi sikik* bir oyuncak gibi hissettikçe sinirleniyordum.

Birdenbire bir köpek geldi yanıma koşarak, heyecandan kuyruğunu sallıyor, gövdesi düzgün duramıyor, sürekli dans ediyor gibi hareket edip hızlı hızlı nefes alıyordu. Gerçekten sevimli bir köpekti ve bunu gördüğüme çok sevinmiştim. Sonuçta delirmemiştim, mevcut bir köpeğin sesini duyuyormuşum. Ben onu sevmeye başladığımda bir köpek daha çıktı ortaya, sonra bir tane daha, sonra yine bir tane daha. Hepsi yanıma toplanmaya başlamıştı, bazıları heyecanlı, bazıları soğukkanlı duruyordu. Oturduğum yerden hepsini birden sevmeye çalışıyordum, o an inanılmaz mutluydum.

Telefonum çaldı, pek samimi olmadığım bir arkadaşım arıyordu. Benim evin oralarda olduğunu ve bu gece bende kalıp kalamayacağını sordu. Evet, dedim ve evde olmadığımı ekleyip parka gelmesini söyledim.

Arkadaşım Aysel yaklaşık on dakika sonra geldi yanıma. Köpekleri sevmeyi bırakıp arkama yaslandım, bir sigara daha yaktım arkadaşla beraber. “Köpekleri sever misin, yoksa kalkalım mı?” dedim. “Yani genelde severim ama, kalkmamızla ne alakası var ki,” dedi şaşkınlıkla. O an ben de şaşırdım, bir an duraksadım, bir şey diyemedim. Önümde duran ve az önce sevdiğim köpeklerden iki tanesi birdenbire boynumu ve yüzümü yalamaya başladı. Yaklaşık bir saniye içerisinde gerçekleşen bu olayda; suratımın ve boynumun sıcaktan eriyecek derecede yandığını hissettim, köpekleri ittirdim ve hemen kalktım.

“Daha sigara bitmedi, neden kalktın birden?”

“Siktir et sigarayı, köpekler inanılmaz rahatsız etti.”

“Ne köpeği ya manyak mısın?”

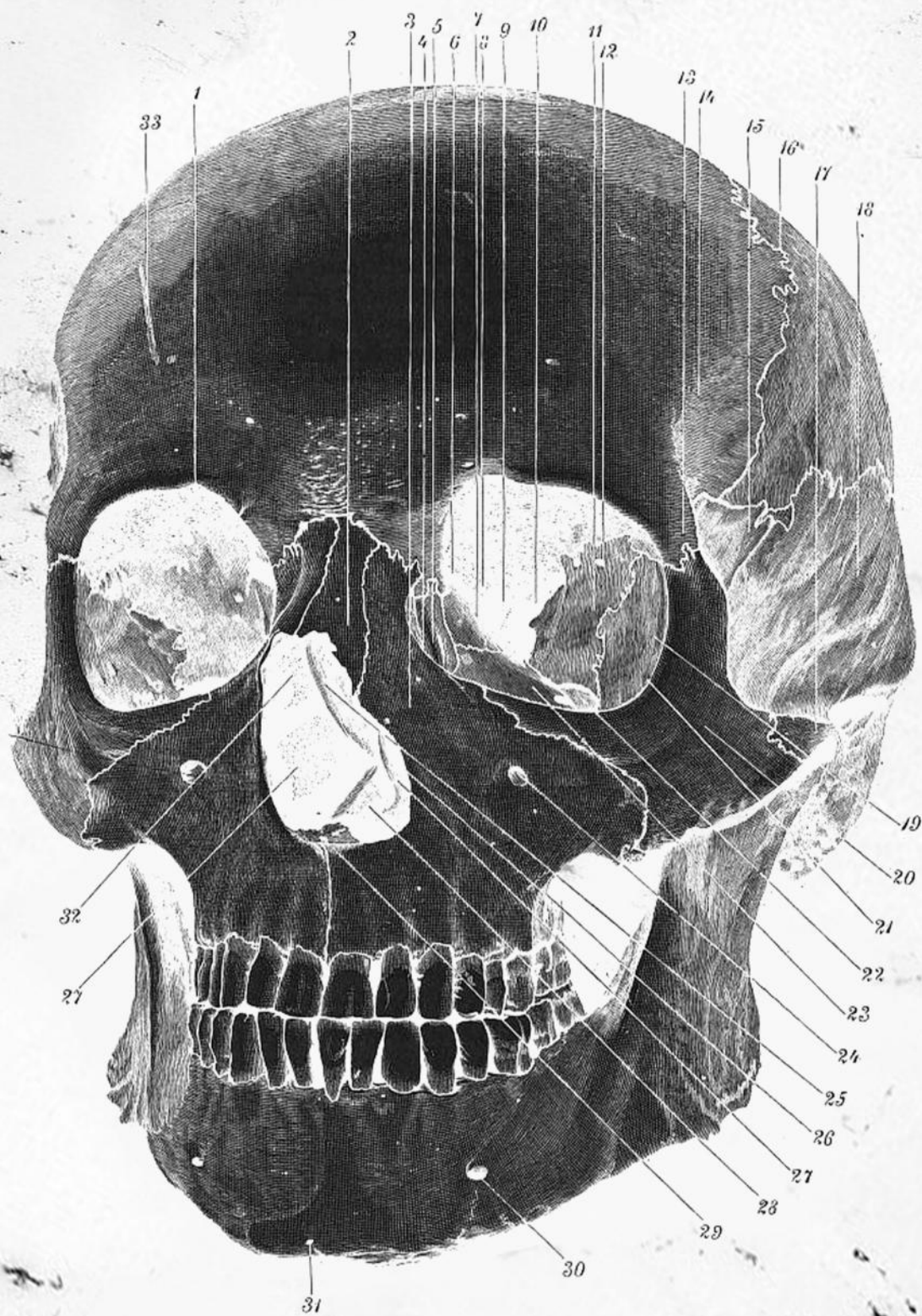
-YAKLAŞIK İKİ HAFTA SONRA-

“Öncelikle şu ikisini kullanmalısın, sonraki seansa kadar kendini yormamaya çalış. Daha yeni başlıyoruz, henüz herhangi bir tanı koyamam, seanslara devam edelim.”

“Her şey böyle oldu doktor hanım, yaşadıklarım ile ilgili hiçbir şeyden emin olamıyorum. O köpekler gerçekten var mıydı, yüzümü nasıl eriyormuş gibi hissettim, bana çarpan biri vardı, kartını vermişti, kartı bulabilirsem getireyim size, o gerçektir ama değil mi?”

Mehmet Ali Uysal

TERZİ VE TERZİ

Tam bu saatlerde gelir hüznün, akrep ve yelkovan on ikiden vurur tüm benliğimi. Bir terzi bo-ğazımdaki kelimeleri diker, iplik iğneden çoktan geçmiştir. Haykırışlarımı diker, engeller kelimelerimin çıkmasını. Tam bu saatlerde olur tüm bunlar; hayatın temposu içinden koparım, kendimle kalırım. Tam bu saatlerde dayanılmaz bir özlem duygusu kaplar tüm bedenimi. Dayanılamaz bir haykırış içindedir ruhum, kendinden kaçmak için savaşa girer benimle. İzin vermez kendime, acıta acıta diker kelimelerimi. Terziyle savaş halindeyim. koca koca makaslar girer çıkar bedenime, zihnime, benliğime.

Benliğim siliniyor yavaş yavaş, seninle olan...

Okyanusta kalmış küçücük bir balık, arkasından gelen koskocaman gerçekler. Karaya vursa ölecek, okyanusta kalsa gerçekler yiyecek, sivri dişler kanatacak her yerini. Terzi ellerime geçti şimdi de; ellerimi birbirine bağladı, dikeyor. Sana gelmek isteyen ayaklarım yok artık, terzi hepsini dikti. Ellerim acıyor -senin öptüğün eller-.

Terzi bir türlü kalbimi ve zihnimi dikemiyor, izin vermiyorum. İğneyi her etimden geçirdiğinde bir gerçek terziye engel oluyor. Sinirlenmişti, hınca hınç deliyordu her yerimi. Yüzünde şeytana benzeyen bir gülümseme var. Zevk alıyor, hissediyorum. Gerçekler terzinin canını acıtiyordu. Bu sefer; elinde koca koca makasları, iğnesi ve ipliği olan bendim. Terzi dehşete kapılmıştı korkuyor, dört duvar arasına kaçıyor. Arkasından kovalayan ayaklarımın sesi yankılanıyor dünyada. Gerçekler artık ben olmuştum, terzi ise o küçücük balık.

Tam bu saatlerde gelirdi dayanılmaz dehşet verici düşünceler. Terziyi köşeye sıkıştırdım yüzünde bir maske var. Söktüm attım. Saat tam on iki bir "gong" sesi ile titredim. Terziyi görünce dehşete kapıldım. Çok korkuyordum. Bunca zaman canımı acıtan şey, kelimelerimi diken, ayaklarımı -sana gelen ayaklarımı-, ellerini sarmalayan ellerimi diken sadece bendim. Hüznün saatleri artık durmuştu. Tek bir ses bile gelmiyor, saatler artık dönmüyor. Hayata inat zaman kavramı yok. Zaman denilen şey terzi ve benim aramdaydı. Peki ben ne yapacaktım?

Terzi zihnimi ve kalbimi dikmeye başlamıştı...

Eflah Nur Özkurtaran

PEKİ BU DÜŞÜŞ NİYE?

Seni gördüğüm her an, ne kadar fazla şeyden vazgeçtiğimle yüzleşiyorum. Bana tüm geçmişimi hatırlatan taştan bir anıt gibi karşımda dikilmiş duruyorsun. Unutulmuş bir dile ait sembollerle kaplı bir ruhun var. Karşımda dikiliyorsun tüm heybetinle. Bana bakıp beni anlamadığını ifade eden mimiklerinle yüzünü çirkin hallere sokuyorsun.

Kendini görebilmeni isterdim. Hatırlar mısın seni ilk gördüğüm zamanı? Elinde akustik gitarın ve üzerinde o kırmızı leylak desenli sarı flamboyant gömleğin... İlgimi fazlasıyla çekmiştin o sahil kenarında. Uzaktan gelmişti sesin ve çekmişti beni sana. Oturmuştum yanına ve saatlerce dinlemiştim seni. Bilseydim bu şarkıları senin yazmadığını ve sadece başkalarını taklit ederek yaşadığını, o an kalkıp giderdim yanından. Ne güzeldi sesin, ta ki bana bi söylediklerini duyana kadar. Büyüledin beni. Benim de büyülenesim varmış demek ki. Senin yalanlarına inandığım için kendimi suçluyorum. Babam öldüğü gün sana ulaşamamıştım. Kaç kere yalan söyledin bana bu konuda. Hepsi birbirine benzer ama ufak farklılıklar taşıyan yalanlar.

Ben hiç unutamadım. Yalan taneleriyle çevrili bir kumsalmış meğer. Bu kumlardan benim için kumdan kaleler inşa ettin. İlk başta kendimi güvende hissettim. Fark etmemişim o an çevremde kimse kalmadığını. Aldanmıştım kimsesizliğin güvenine. O kaleler hapishaneymiş ve ilk zorlukta üzerime yıkılıp beni nefessizliğimle yapayalnız bırakacakmış. Yüzüne bakmak bile can yakıyor. Bu kadar masum bakabiliyor olman çok can yakıyor.

Sergen Aktaş

As the Team's Head Brass

As the team's head-brass flashed out on the turn
The lovers disappeared into the wood.
I sat among the boughs of the fallen elm
That strewed an angle of the fallow, and
Watched the plough narrowing a yellow square
Of charlock. Every time the horses turned
Instead of treading me down, the ploughman leaned
Upon the handles to say or ask a word,
About the weather, next about the war.
Scraping the share he faced towards the wood,
And screwed along the furrow till the brass flashed
Once more.

 The blizzard felled the elm whose crest
I sat in, by a woodpecker's round hole,
The ploughman said. "When will they take it away?"
"When the war's over." So the talk began—
One minute and an interval of ten,
A minute more and the same interval.
"Have you been out?" "No." "And don't want
to, perhaps?"
"If I could only come back again, I should.
I could spare an arm. I shouldn't want to lose
A leg. If I should lose my head, why, so,
I should want nothing more. . . . Have many gone
From here?" "Yes." "Many lost?" "Yes, a good few.
Only two teams work on the farm this year.
One of my mates is dead. The second day
In France they killed him. It was back in March,
The very night of the blizzard, too. Now if
He had stayed here we should have moved the tree."
"And I should not have sat here. Everything
Would have been different. For it would have been
Another world." "Ay, and a better, though
If we could see all all might seem good." Then
The lovers came out of the wood again:
The horses started and for the last time
I watched the clods crumble and topple over
After the ploughshare and the stumbling team.

BY EDWARD THOMAS

R O - O R E N D A